

## รักในรอยคลื่น (Love in the Wake)

### "When the Tide Recedes, Love Remains"

## คำโปรย

"บางครั้ง... คลื่นยักษ์อาจพรากคนที่เรารักไปจากชีวิต

แต่คลื่นรักลูกใหม่ อาจซัดพาเรา... ไปสู่ฝั่งที่เราไม่เคยคิดจะยืน"

ธีรภัทร ชายหนุ่มได้ ใช้ชีวิตเรียบง่ายที่ถูกกัดกับ "ฝน" คนรักชาว  
อีสาน ทั้งคู่ยากจนแต่เต็มไปด้วยความฝัน... จนกระทั่งเช้าวันที่  
26 ธันวาคม 2547

คลื่นยักษ์สึนามิถล่มชายฝั่งอันดามัน ชีวิตของธีเปลี่ยนไปตลอด  
กาล เมื่อ "ฝน" กลายเป็นหนึ่งในผู้สูญหาย

ธีหนีความเจ็บปวดมาที่กรุงเทพฯ เริ่มงานใหม่ที่โรงแรมหรู และ  
พบกับ "เหนือ" ชายหนุ่มอีสาน ผู้บริหารหนุ่มไฟแรง ผู้ซึ่ง  
มองเห็นรอยร้าวในหัวใจของธี... และแอบรักเขาอยู่เงียบๆ

แต่เมื่ออีเริ่มเปิดใจให้ความรักครั้งใหม่ ปมในใจ ความรู้สึกผิด และเสียงกระซิบของสังคม ก็กลายเป็น "คลื่นลูกใหม่" ที่ठाโถมเข้ามาทดสอบหัวใจทั้งสอง

"รักในรอยคลื่น"

นิยายรักดราม่าแนวใหม่ ที่พาคุณไปสำรวจ "ความรัก" ในทุกมิติ รักที่สูญเสีย รักที่ค้นพบ และรักที่ต้องเรียนรู้ที่จะยอมรับตัวเอง

"เพราะความรักไม่ใช่เพียงแค่เพศสภาพ... แต่คือหัวใจที่ตรงกัน"

BY ACHI MAKI

## สารบัญ

รักในรอยคลื่น (Love in the Wake)

บทนำ - ตัวละครหลัก หน้า 05

ช่วงที่ 1 : รักแรกในอันดามัน

ตอนที่ 1 - ชีวิตที่เรียบง่าย... ในเมืองท่องเที่ยว หน้า 05

ตอนที่ 2 - ลางสังหรณ์... ก่อนลากลับบ้าน หน้า 15

ตอนที่ 3 - คลื่นยักษ์... วันที่โลกเปลี่ยนไป หน้า 29

ตอนที่ 4 - รักที่สาบสูญ... และรอยแผลที่ไม่มีวันจาง หน้า 38

---

ช่วงที่ 2 : รอยยิ้มในเมืองใหญ่

ตอนที่ 5 - กรุงเทพฯ... เมืองที่ไม่เคยหลับ กับคนที่ไม่เคยตื่น  
หน้า 45

ตอนที่ 6 - ผู้จัดการหนุ่ม... กับสายตาที่มองไม่เหมือนใคร  
หน้า 52

ตอนที่ 7 - ความจริงที่ต้องยอมรับ... เมื่อหัวใจสั่นไหว หน้า 58

ตอนที่ 8 - บทสนทนาที่เปลี่ยนทุกสิ่ง หน้า 65

ช่วงที่ 3 : เปิดใจ... เปิดรับรักครั้งใหม่

ตอนที่ 9 - ก้าวแรกของหัวใจ หน้า 70

ตอนที่ 10 - วันที่ฉัน... ยอมรับความจริง หน้า 76

ตอนที่ 11 - รักที่ค่อยๆ เบ่งบาน หน้า 82

ตอนที่ 12 - พายุลูกใหม่... เมื่อสังคมรู้ความจริง หน้า 90

---

ช่วงที่ 4 : เรียนรู้ที่จะรัก... ผ่านทุกพายุ

ตอนที่ 13 - ครอบครัว... ด้านสำคัญของหัวใจ หน้า 96

ตอนที่ 14 - บททดสอบจากสังคม... และเพื่อนร่วมงาน  
หน้า 102

ตอนที่ 15 - รักที่เรียนรู้... และเติบโตไปด้วยกัน หน้า 106

ตอนที่ 16 - รักในรอยคลื่น... บทสรุปของหัวใจ หน้า 116

---

บทส่งท้าย - บ้านใหม่... ริมคลองน้ำใส หน้า 122

## บทนำ : ตัวละครหลัก

ชื่อ รายละเอียด

"คลื่น" - นายธีรภัทร แก้วสุวรรณ (ธี) ชายหนุ่มได้จากพัทลุง อายุ 24 ปี ฐานะยากจน จบ ม.6 ทำงานเป็นพนักงานโรงแรมที่ภูเก็ต สูญเสียคนรักจากสึนามิ ภายหลังย้ายมาทำงานที่กรุงเทพฯ แผนกห้องอาหาร โรงแรม 5 ดาว นิสัยอบอุ่น เจียบขี้น แต่แฝงความเข้มแข็ง มีปมในใจเรื่องการสูญเสีย

"ฝน" - นางสาวกัญญารัตน์ ศรีบุญเรือง (ฝน) หญิงสาวชาวอีสาน (ร้อยเอ็ด) อายุ 23 ปี ฐานะยากจน จบ ม.6 ทำงานเป็นพนักงานร้านอาหารที่ภูเก็ต ร่าเริง แจ่มใส มีความฝันอยากเปิดร้านอาหารเล็กๆ เป็นที่รักของทุกคน เสียชีวิตจากเหตุการณ์สึนามิ 26 ธ.ค. 2547

"เหนือ" - นายอริป ตันติวรกุล (เหนือ) ชายหนุ่มชาวอีสาน (ขอนแก่น) อายุ 28 ปี หน้าตาดี การศึกษาสูง (ปริญญาโท ด้านการโรงแรม จากมหาวิทยาลัยชั้นนำ) ตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายอาหารและเครื่องดื่ม (F&B Manager) โรงแรม 5 ดาวที่กรุงเทพฯ นิสัยสุขุม ใจดี อบอุ่น เก็บความรู้สึกเก่ง แต่กล้าแสดงออกเรื่องความรัก แอบชอบธิดั้งแต่แรกพบ

"ป้าจวน" แม่ของธี ชาวพัทลุง อายุ 55 ปี เป็นแม่ม่าย สามีเสียชีวิตตั้งแต่ธีอายุ 10 ขวบ ทำสวนยางเล็กๆ เลี้ยงชีพ รักลูกมาก ไม่เคยรู้เรื่องรสนิยมทางเพศของลูก

"ลุงสม" พ่อของเหนื่อ ชาวขอนแก่น อายุ 60 ปี อาชีพทำนาและค้าขาย ใจดี เปิดกว้าง แต่แอบกังวลเรื่องสังคมรอบข้าง

"ม៉ัน" เพื่อนร่วมงานสาวแผนกต้อนรับ โรงแรมกรุงเทพฯ อายุ 25 ปี เป็นเพื่อนสนิทคนแรกของธีที่กรุงเทพฯ คอยซัพพอร์ตและให้กำลังใจเรื่องความรักครั้งใหม่

# ตอนที่ 1

ชีวิตที่เรียบง่าย... ในเมือง  
ท่องเที่ยว

## ชีวิตที่เรียบง่าย... ในเมืองท่องเที่ยว

ภูเก็ต - ตุลาคม 2547

แสงแดดยามเช้าสาดส่องลงบนผืนทรายสีทองของหาดกะตะ คลื่นทะเลอันดามันซัดเข้าหาฝั่งเป็นจังหวะสม่ำเสมอ ราวกับเสียงเพลงธรรมชาติที่บรรเลงไม่รู้จบ นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ เริ่มออกมาเดินเล่นริมชายหาด บ้างนอนอาบแดด บ้างเล่นน้ำทะเลใสราวกระจก

ไกลออกไปจากแนวชายหาดประมาณสองร้อยเมตร มีร้านอาหารเล็กๆ ชื่อ "ครัวอันดา" ตั้งอยู่ติดถนนเลียบริมชายหาด ตัวร้านเป็นอาคารไม้ชั้นเดียว หลังคามุงจาก เปิดโล่งรับลมทะเล โต๊ะไม้เก่าๆ เรียงรายอยู่ราวสิบกว่าตัว มีผ้าปูโต๊ะสีน้ำเงินขาว ตัดกับสีของท้องฟ้า

"รี! รับโต๊ะห้าด้วยลูก" เสียงป้าแดง เจ้าของร้านวัยห้าสิบกว่า ตะโกนมาจากในครัว

ธีรภัทร หรือ "ธี" ชายหนุ่มวัยยี่สิบสี่ปี ผิวน้ำผึ้งเข้มจากการทำงานกลางแจ้ง ร่างกายกำยำสมส่วนจากการยกของหนักๆ ทุก



วัน ไบหน้าคมเข้มแบบคนใต้แท้ๆ แต่แฝงความอ่อนโยนใน  
ดวงตาสีดำสนิท รีบเดินไปรับรายการอาหารจากลูกค้า  
ชาวต่างชาติที่นั่งอยู่โต๊ะริมหน้าต่าง

"Good morning, what would you like to order?" รีพุด  
ภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงใต้ที่ติดหูนิดๆ แต่คล่องแคล่วพอ  
สื่อสารได้

เขาจดรายการอาหารอย่างตั้งใจ ก่อนจะเดินไปส่งออเดอร์ที่ครัว  
ระหว่างทางเขาเหลือบมองไปที่ครัว เห็นร่างเล็กๆ ของหญิงสาว  
คนหนึ่งกำลังง่วนอยู่กับเตาไฟ เหยื่อไหลลงไปตามขมับ แต่  
ไบหน้ายังคงยิ้มแย้ม

"ฝน" - กัญญารัตน์ ศรีบุญเรือง - หญิงสาวชาวร้อยเอ็ดวัยยี่สิบ  
สามปี ผิวขาวเหลือง ไบหน้ารูปไข่ นัยน์ตากกลมโตเป็นประกาย  
ดวงตาที่เต็มไปด้วยความฝันและความหวัง เธอสวมเสื้อเชิ้ต  
แขนสั้นสีขาวและผ้ากันเปื้อนสีแดง ผมยาวถูกรวบไว้เป็นหาง  
ม้าย่างเรียบร้อย

ฝนเห็นอีเดินเข้ามาในครัว จึงยิ้มให้ "เป็นไงบ้างวันนี้ แหก  
เยอะเนอะ"

"ก็เยอะทุกวันแหละ ช่วงไฮซีซั่นแบบนี้" อีวางออเดอร์ลงบน  
เคาน์เตอร์ "แต่ก็ดี จะได้เก็บเงินได้เยอะๆ"

ฝนพลิกแพนเค้กในกระทะอย่างคล่องแคล่ว "อีกไม่กี่เดือนก็ได้  
กลับบ้านแล้วนะ ดีใจจัง"

"คิดถึงบ้านเธอ" อีถามพลางหยิบแก้วน้ำมาเติมให้ลูกค้า

"คิดถึงสิ คิดถึงสัมตำหน้าบ้าน คิดถึงแม่ คิดถึงทุกอย่างเลย" ฝน  
ทำตาเป็นประกาย "แล้วก็คิดถึงว่าจะได้ไปพัลลงกับอีด้วย"

อีหัวเราะเบาๆ "ไปสิ สัญญาแล้วนี่"

---

หลังร้านอาหารมีห้องพักเล็กๆ ชั้นเดียว แบ่งเป็นห้องนอนเล็กๆ  
สองห้อง ห้องน้ำรวม และห้องครัวเล็กๆ สำหรับพนักงาน อีและ  
ฝนเช่าอยู่ที่นี่ในราคาถูก เพราะป่าแดงใจดีให้พนักงานเก่าแก่  
อยู่ฟรีแลกกับช่วยดูแลร้าน

เย็นวันนั้น หลังจากเก็บร้านเรียบร้อย อีและฝนเดินเล่นริม  
ชายหาดกะตะ แสงสุดท้ายของวันทาสีท้องฟ้าเป็นสีส้มทอง ตัด

กับน้ำทะเลสีครามเข้ม คลื่นซัดกระทบเท้าเปล่าของทั้งคู่เป็น  
ระยะ

"อี..." ฝนเรียกเบาๆ

"ว่าไง"

"ถ้ามีสักวันหนึ่ง... ฝนไปไหนแล้วไม่กลับมาอีก" เธอหยุดเดิน  
หันมามองหน้าคนรัก "อีจะอยู่ให้ได้ใช่ไหม"

ธีมวดคิ้ว "พูดอะไรของเธอ พูดแบบนี้ไม่ตลกนะ"

ฝนหัวเราะกึก "ก็แค่ถามนะ ดูลิ ทำหน้าชะซีเรียสเชียว" เธอ  
เอื้อมมือไปบีบแก้มเขาเบาๆ "ก็แค่... ฝนอยากรู้ว่า ถ้าไม่มีฝน ธี  
จะเป็นยังไงบ้าง"

"ไม่มีวันนั้นหรอก" ธีตอบเสียงหนักแน่น "เราจะอยู่ด้วยกันไป  
จนแก่ จนเฒ่า เปิดร้านอาหารเล็กๆ ที่พัทลุง มีลูกสักสองคน ใช้  
ชีวิตเรียบง่ายอยู่ด้วยกัน"

"อ้อ... ฟังแล้วมีความสุขจัง" ฝนโอบเอวธี ขบหน้าลงกับอกกว้าง  
ของเขา "ฝนอยากให้ถึงวันนั้นเร็วๆ จัง"

ธีโอบโหลเธอไว้แน่น สูดกลิ่นผมที่หอมอ่อนๆ ของแซมพูกลิ่นมะลิ "ใกล้แล้วนา อีกไม่กี่ปี เราก็จะได้เริ่มต้นชีวิตใหม่แล้ว"

ทั้งคู่ยืนกอดกันอยู่ริมชายหาด มองพระอาทิตย์ค่อยๆ ลับขอบฟ้าไปช้าๆ โดยไม่รู้เลยว่า... นี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่พวกเขาจะได้ชมพระอาทิตย์ตกด้วยกัน

---

คืนนั้น ทั้งคู่นั่งคุยกันที่ระเบียงห้องพัก ธีเปิดซองจดหมายที่แม่ส่งมาให้ดูอีกครั้ง

"แม่บอกว่าให้รีบกลับไปจัดการเรื่องโอนที่ดินมรดกของพ่อ" ธีพุดพลาจอ่านจดหมาย "ที่ดินแปลงเล็กๆ ที่ตำบลนาท่อม อำเภอเมืองพัทลุง มีอยู่ประมาณสามไร่เศษๆ"

"ดีเลยนะ" ฝนนั่งขัดสมาธิบนเสื่อ ใบหน้าเต็มไปด้วยความตื่นเต้น "ที่ดินของพ่อธี แล้วธีจะเอาไปทำอะไรเหอ"

"ก็ที่คุยกันไง สร้างบ้านเล็กๆ สักหลัง เปิดร้านอาหารเล็กๆ หน้าบ้าน" ธีพุดพลาจยิ้ม "เราจะทำสวนยางที่แม่ทำอยู่แล้วด้วย ต่อยอดจากที่มีอยู่"

ฝนมองหน้าธีด้วยความชื่นชม "ฝนโชคดียังที่มีธีเป็นแฟน ธีเป็นคนดีที่สุดเลย"

"ไปพูดอะไรแบบนั้น" ธีเขินเล็กน้อย "เราต่างหากที่โชคดีที่มีเธอ ถ้าไม่มีเธอ... เราคงไม่มีแรงสู้ชีวิตแบบนี้"

"งั้นก็อยู่ด้วยกันไปนานๆ นะ" ฝนยิ้มกว้าง "สัญญานะว่าจะไม่ทิ้งกัน"

"สัญญา" ธีเอื้อมมือไปเกี่ยวนิ้วก้อยของฝนไว้แน่น

ทั้งคู่สัญญากันด้วยนิ้วก้อยภายใต้แสงจันทร์สลัว โดยไม่รู้ว่...  
สัญญานี้จะถูกทำลายด้วยพลังของธรรมชาติในอีกไม่กี่สัปดาห์ข้างหน้า

---

กรุงเทพฯ - ปลายเดือนธันวาคม 2547 (ตัดภาพลงหน้า)

ธีเดินทางถึงสถานีรถไฟหัวลำโพงพร้อมกระเป๋าเสื้อผ้าใบเก่าๆ สภาพอิดโรย ใบหน้าหมองคล้ำ ดวงตาที่เคยมีประกายความหวังบัดนี้กลับว่างเปล่าราวกับคนไร้วิญญาณ

เขาก้าวลงจากรถไฟ ท่ามกลางผู้คนมากมายที่เดินสวนกันไปมา  
เมืองหลวงที่เต็มไปด้วยแสงสีและความวุ่นวาย ตรงกันข้ามกับ  
ความเงียบงันในหัวใจของเขาโดยสิ้นเชิง

"กรุงเทพฯ..." รีพิมพ์่ากับตัวเองเสียงแผ่ว "ที่นี่คือที่ที่เราจะ  
เริ่มต้นใหม่... ไซ้ใหม่"

ไม่มีใครตอบเขา นอกจากเสียงประกาศของสถานีและเสียงแตร  
รถที่ดังมาจากด้านนอก

เขาเดินหายเข้าไปในฝูงชน ภาพค่อยๆ เลือนหายไป พร้อมกับ  
เสียงคลื่นทะเลที่ดังก้องในความทรงจำ... คลื่นที่เขาจะไม่มีวัน  
ลืมนไปจนตาย

---

# ตอนที่ 2

นางสังหรณ์... ก่อนลากลับบ้าน

## นางสังหรณ์... ก่อนลากลับบ้าน

ภูเก็ต - กลางเดือนธันวาคม 2547

เดือนธันวาคมเป็นช่วงที่ภูเก็ตคึกคักที่สุดของปี นักท่องเที่ยวจากทั่วทุกมุมโลกหลั่งไหลมาเยือนเกาะแห่งนี้ ริมชายหาดเต็มไปด้วยผู้คนหลากหลายเชื้อชาติ ร้านอาหาร โรงแรม และสถานบันเทิงต่างคึกคักเป็นพิเศษ

ที่ครัวอันดา ธีและฝนทำงานแทบไม่มีเวลาหยุดพัก ตั้งแต่เช้าจรดค่ำ โต๊ะเต็มตลอดเวลา รายการอาหารถูกสั่งเข้ามาไม่ขาดสาย

"ธี! รับโต๊ะเก้าอี้เพิ่ม โต๊ะสามจ่ายเงินด้วย" ป้าแดงตะโกนลั่นร้าน

"ครับป้า" ธีตอบรับพลางรีบเดินไปเก็บเงินลูกค้าโต๊ะสาม

ฝนอยู่ในครัว ทำอาหารไม่หยุดมือ แม้จะเหนื่อยแต่ก็อดยิ้มไม่ได้ เพราะนี่หมายถึงรายได้ที่เพิ่มขึ้นสำหรับอนาคตของพวกเขา

"ฝนจะ ปลาทอดอีกสองจาน ส้มตำอีกสาม" ป้าแดงส่งเสียงจาก



หน้าร้าน

"ได้เลยป้า" ฝนตอบพร้อมพลิกปลาในกระทะน้ำมันเดือดอย่าง  
ชำนาญ

แม้จะยุ่งเพียงใด แต่ทั้งคู่ก็มักหาเศษเสี้ยววินาทีสบตากันเสมอ อี  
เดินผ่านครัวเมื่อไหร่ก็จะชะลอฝีเท้า ส่งยิ้มให้คนในครัว ฝนเงย  
หน้าขึ้นมาเห็นก็ยิ้มตอบ ก่อนจะรีบกลับหน้าทำงานต่อเพราะกลัว  
ปลาจะไหม้

บางจังหวะที่ลูกค้าแน่นร้านจนแทบเดินชนกัน อีเดินถือถาด  
อาหารออกจากครัว ฝนคว้ามือเขามาแตะเบาๆ แทะเสี้ยววินาที  
เป็นกำลังใจเล็กๆ ที่ทั้งสองเข้าใจกันโดยไม่ต้องพูด

ตกเย็นวันนั้น หลังจากร้านปิด อีกับฝนนั่งนับรายได้ของวันนั้น  
ที่โต๊ะไม้หลังร้าน

"วันนี้ได้เยอะมากเลย" ฝนตาโตเมื่อเห็นจำนวนเงิน "ถ้าเป็น  
แบบนี้ทุกวัน เราคงเก็บเงินได้เร็วขึ้นอีกเยอะ"

อีพยักหน้า "แต่ก็เหนื่อยขึ้นอีกเยอะเหมือนกัน เธอไหวไหม"

"สบายอยู่แล้ว" ฝนยี้ดอก "ฝนเป็นสาวอีสานนะ แกร่งจะตาย"

ธีหัวเราะ "เออ รู้แล้วว่าเกร่ง แต่ก็อย่าหักโหมล่ะ เดี่ยวจะไม่สบาย"

"ธีก็เหมือนกันแหละ ต้องดูแลตัวเองนะ" ฝนเอื้อมมือไปหยิบแก้วน้ำดื่ม "ว่าแต่... ธีจะกลับพัทลุงวันไหนหรือ"

ธีนั่งคิดสักครู่ "แม่โทรมาบอกว่าให้รีบกลับไปก่อนสิ้นปี เพราะช่วงปีใหม่นี้เจ้าหน้าที่จะหยุดหลายวัน ถ้าไม่ไปตอนนี้ต้องรอถึงกลางมกราคมเลย"

"อืม... งั้นก็รีบไปสิ" ฝนพยักหน้า

"แต่ช่วงนี้คนเยอะมาก ถ้าเราลางานไป งานก็จะตกอยู่ที่เธอกับป้าแดง" ธีทำท่าลังเล "เรากลัวเธอจะเหนื่อยเกินไป"

ฝนส่ายหน้า "ไม่ต้องห่วงหรอก ฝนจัดการได้ อีกอย่าง ป้าแดงก็คงจ้างเด็กมาช่วยชั่วคราวได้ ธีไปเถอะ กลับมาเร็วๆ ก็พอ"

ธีมองหน้าคนรักด้วยความอบอุ่น "ขอบใจนะ งั้นเราจะไปวันที่ยี่สิบสาม ธันวา แล้วกลับประมาณวันที่ยี่สิบหรือสามสิบเอ็ด"

ธันา"

"ดีเลย กลับมาทันปีใหม่พอดี" ฝนยิ้ม "ฝนจะรออีกกลับมานะ"

---

คืนนั้น ก่อนที่ธีจะเดินทางเพียงสองวัน ทั้งคู่ปิดร้านเสร็จแล้วก็  
ไม่รีบกลับห้อง ธีชวนฝนเดินเล่นริมหาดป่าตอง

พระจันทร์เกือบเต็มดวงแสงนวลลงบนผืนทะเล คลื่นซัดเข้า  
หาฝั่งเป็นฟองสีเงินยวง ลมเย็นพัดเอื่อยๆ พานักท่องเที่ยวที่ยัง  
ไม่หลับไม่นอนเดินเล่นอยู่ประปราย

ธีถอดรองเท้าถือไว้ในมือข้างหนึ่ง อีกข้างจับมือฝนแน่น ทรา  
ยละเอียดเย็นแตะฝ่าเท้า ทั้งคู่เดินเจิบๆ ฟังเสียงคลื่น ไม่  
จำเป็นต้องพูดอะไรให้มาก ความเจีบนั่นเต็มไปด้วย  
ความหมาย

"จำได้ไหม ครั้งแรกที่เรามาเดินหาดด้วยกัน" ธีถามขึ้น

"จำได้สิ" ฝนยิ้ม "ธีจูงมือฝนเดินจากหัวหาดยันท้ายหาด ฝน  
เมื่อยแทบตาย แต่ไม่กล้าบอก"

อีหัวเราะ "จริงเหรอ เราเน่กว่าเธอเดินสบายๆ ซะอีก"

"ก็... ไม่อยากให้คิดหวังเนี่ยนา" ฝนบีบมืออีเบาๆ "แค่ได้เดิน  
กับอี ต่อให้เมื่อยแค่ไหน ฝนก็เดินได้"

อีหยุดเดิน หันมามองหน้าฝน แสงจันทร์กระทบดวงตากลมโต  
ของเธอเป็นประกาย

"ฝน..."

"หืม"

"ขอบคุณนะ... ที่เดินเคียงข้างเรามาตลอด ตั้งแต่วันแรกที่เจอ  
กันจนถึงวันนี้" น้ำเสียงอีจริงจัง "เราไม่รู้ว่าชีวิตเราจะเป็นยังไง  
ถ้าไม่มีเธอ"

ฝนนิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะยิ้มบางๆ "ฝนก็เหมือนกันแหละ ฝนไม่  
เคยคิดเลยว่าจะมาเจอคนที่... ทำให้รู้สึกชีวิตนี้มีค่าขนาดนี้"

อีปล่อยมือจากฝน แล้วค่อยๆ ดึงตัวเธอเข้ามากอด ทั้งคู่ยืนกอด  
กันริมชายหาด เสียงคลื่นดังสม่ำเสมอราวกับกำลังกล่อมโลกให้  
หลับใหล

"เราจะดูแลเธอนะ ดูแลทั้งชีวิตเลย" อีกระซิบข้างหู

ฝนฝ่น้ำลงกับอกรี ปล่อยให้ให้น้ำตาซึมออกมาเสียบๆ ไม่ใช่  
เพราะเสียใจ แต่เพราะเต็มตื่นจนเก็บไว้ไม่ไหว

"สัญญา" เธอพิมพ์

"สัญญา"

---

อีกหนึ่งคืนต่อมา คืนก่อนรีเดินทาง ทั้งคู่นั่งอยู่ที่ระเบียงห้องพัก  
เช่นเคย ฝนหยิบกลองกำมะหยี่เล็กๆ ออกมาจากกระเป๋

"นี่... ฝนมีของจะให้"

รีรับกล่องมาเปิดดู พบสร้อยข้อมือถักด้วยด้ายสีน้ำเงินและขาว  
มีลูกปัดไม้เล็กๆ ประดับอยู่สองสามเม็ด

"ฝนทำเองเหอ"

"อืม ฝนไปซื้อด้ายกับลูกปัดมาจากตลาดนัดเมื่ออาทิตย์ก่อน  
ตั้งใจทำเป็นของขวัญให้รี" ฝนพูดเสียงเซิน "ทำไมสวยเท่าไร"

แต่ฝนตั้งใจมากนะ"

ธีมองสร้อยข้อมือเส้นเล็กๆ ด้วยความซาบซึ้ง "สวยมากเลย  
ขอบใจนะ"

เขาสวมมันที่ข้อมือซ้ายทันที แล้วยกขึ้นมองด้วยความพอใจ "จะ  
ใส่ตลอดเลยนะ"

"ต้องใส่สิ ถ้าถอดเมื่อไหร่ ฝนน้อยใจแน่ๆ" ฝนแก่งทำเสียงด

รี้ตึงตัวฝนเข้ามากอด "ไม่ถอดหรอก สัญญา"

ฝนคลายอ้อมกอดลงเล็กน้อย แล้วเอื้อมมือไปจับข้อมือธีที่สวม  
สร้อยเส้นนั้น มองมันอย่างภูมิใจ

"ด้ายสีฟ้าเหมือนสีทะเลที่เราชอบไปนั่งดูด้วยกัน ส่วนสีขาว...  
ฝนว่าเหมือนความรักของเราที่ใสสะอาด" เธอพูดเบาๆ "เวลาธี  
มองสร้อยเส้นนี้ ก็ให้คิดถึงทะเลภูเก็ต แล้วก็คิดถึงฝนนะ"

ธีมองหน้าฝน จู่ๆ ก็รู้สึกแน่นหน้าอกอย่างประหลาด เหมือนมี  
บางบางอย่างมาบีบหัวใจ เขาดึงฝนเข้ามากอดแน่นขึ้นอีกครั้ง  
"คิดถึงอยู่แล้ว ไม่ต้องมีสร้อยก็คิดถึง" ธีพูดเสียงพริ้ว "แต่

ต่อไปนี่ พอเห็นสร้อย เราจะคิดถึงเธอมากกว่าเดิมอีกเท่าหนึ่ง"

ทั้งคู่กอดกันเจี๊ยบๆ ฟังเสียงคลื่นซัดชายฝั่งในความมืด

"อี..." ฝนพูดเบาๆ

"ว่าไง"

"อยู่บ้านก็ดูแลตัวเองนะ อย่าหักโหม อย่าลืมกินข้าว อย่าลืมโทรหาฝนด้วย"

"รู้แล้วนะ แต่ไม่กี่วันเอง" รีลอบผมเธอเบาๆ

"ถึงจะไม่กี่วัน แต่ฝนก็คิดถึงอีเน่ๆ" ฝนเงยหน้าขึ้นมอง "สัญญา กับฝนสิ ว่าจะรีบกลับมา"

รีจ้องตาคนรักด้วยความอ่อนโยน "สัญญา เราจะรีบกลับมา... กลับมาแล้วเราจะได้เริ่มต้นชีวิตใหม่ด้วยกัน"

"อ้อ" ฝนยิ้มทั้งน้ำตา "รอวันนั้นอยู่นะ"

รีเช็ดน้ำตาให้เธอเบาๆ "ร้องให้ทำไม คนอะไรขี้แงจริง"

"ก็... มันเป็นน้ำตาแห่งความสุข" ฝนหัวเราะทั้งน้ำตา "รีไม่

เข้าใจหรือ"

อีหัวเราะเบาๆ ก่อนจะโน้มลงจูบหน้าผากเธออย่างอ่อนโยน "เรา  
เข้าใจ... เข้าใจทุกอย่าง"

ทั้งคู่สบตากัน ความรักและความผูกพันล้นเอ่ออยู่ในหัวใจ โดย  
ไม่รู้ว... นี่คือการสุดท้ายที่พวกเขาจะได้อยู่ด้วยกัน

---

เช้าวันที่ 23 ธันวาคม 2547

ริตตื่นแต่เช้า แสงแดดอ่อนลอดผ่านม่านเข้ามาในห้อง เขาหัน  
มองฝนที่ยังหลับอยู่ข้างๆ ใบหน้าเธอสงบนิ่งริมฝีปากคลี่ยิ้ม  
เล็กน้อยเหมือนกำลังฝันดี

รินอนมองเธออยู่ครู่ใหญ่ ไม่อยากลุกไปไหน อยากเก็บภาพนี้  
ไว้ในความทรงจำให้นานที่สุด

"จะมองอะไร" จู่ๆ ฝนก็พุดขึ้นทั้งที่ยังหลับตา

"ไหนบอกหลับ" ริตกใจเล็กน้อย



ฝนลืมนตาขึ้นช้าๆ ยิ้มขี้นเล่น "ตื่นนานแล้ว แต่แก้งหลับให้มิมอง"

ธีหวัเราะ "บ้า" แล้วตึงเธอเข้ามากอด "อยากตื่นสายๆ แบบนี้ทุกวันเลย"

"อีกไม่นานหรอก" ฝนซบลงกับอกเขา "พอริกกลับมาจากพัทลุง ฝนจะตื่นสายแบบนี้ทุกวันเลย ริกอยจุลื"

"จะให้เรตื่นสายทุกวัน เธอต้องตื่นไปเปิดร้านคนเดียวนะลื" ธีแก้งหยอก

"ก็ได้ ฝนทำกับข้าวอยู่แล้วคนเดียว รินอนต่อก็ได้" ฝนหวัเราะ "แต่ต้องมาเป็นลูกมือตอนเที่ยงนะ"

"ได้เลยครับ เชฟฝน" ธีทำท่าตะเบะ ฝนหวัเราะกิก  
ทั้งคู่ใช้เวลาบนเตียงอีกพักใหญ่ พุดคุยหยอกล้อกันเหมือนไม่มีอะไรต้องกังวล ก่อนจะลุกขึ้นเตรียมตัว

ธีเก็บข้าวของใส่กระเปาเดินทางใบเล็ก ฝนช่วยจัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อย

"นี่เสื้อนะ ใส่เผื่อด้วย เผื่ออยู่หลายวัน" ฝนพับเสื้อเช็ดสีขาวตัว

โปรดของธีใส่ลงไป

"พอแล้วนา ไปแค่วันเอง" ธีหัวเราะ

"ก็เพื่อไว้สิ เพื่อธีต้องไปติดต่อหลายหน่วยงาน" ฝนปิดกระเป๋าให้เรียบร้อย "นี่เอกสารที่ต้องใช้ ฝนจัดใส่ซองไว้ให้แล้วนะ อย่าลืมล่ะ"

ธีรับของเอกสารมาใส่กระเป๋า "ขอบใจมากนะ ดูแลตัวเองดีๆ ล่ะ"

"ธีก็เหมือนกัน"

ฝนเดินหายไปนครวัดหนึ่ง กลับมาพร้อมข้าวเหนียวหมูปั้นห่อเล็กๆ "เอาไปกินบนรถด้วย เผื่อหิว"  
ธีรับห่อข้าวมายิ้ม "ทำตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย"

"ตื่นเช้ากว่าธีอีก ยุ่งเหยิงเสร็จตอนธีตื่นพอดี" ฝนยิ้มภูมิใจ

ธีมองห่อข้าวเหนียวหมูปั้นห่อเล็กๆ ที่ห่อด้วยใบตองอย่างดี ใจหนึ่งก็อบอุ่น อีกใจหนึ่งก็จุกแปลกๆ เขาก็มองจุกหน้าผากฝนเบาๆ

"ขอบใจมากนะ รักนะ"

"รู้แล้ว" ฝนยิ้มเขิน "ไปเถอะ เตี้ยวรท้าวร้อ"

ธีสะพายกระเป๋ เดินไปที่ประตู แล้วหันกลับมาองฝนอีกครั้ง

"ฝน..."

"ว่าไง"

"เราจะรีบกลับมานะ" ธีพูดเสียงหนักแน่น "รอเราด้วย"

ฝนยิ้มกว้าง "รออยู่แล้ว... รอตลอดไปเลย"

ธีเดินไปกอดฝนแน่นๆ กอดนานกว่าที่ตั้งใจไว้ ราวกับมีแรง  
บางอย่างรั้งเขาไว้ไม่ให้จากไป ฝนหัวเราะเบาๆ ในอ้อมกอด

"กอดแน่นจนหายใจไม่ออกแล้ว"

ธีค่อยๆ คลายอ้อมกอด แต่มือยังจับไหล่ฝนไว้ มองตาเธอ  
เหมือนต้องการจำทุกรายละเอียด

"ไปแล้วนะ"

"อ้อ ไปเถอะ"

ธีปปล่อยมือ หันหลังเดินออกไป ฝนเดินตามไปส่งที่หน้าร้าน ยืน  
โบกมือจนร่างของธีปลับสายตาไปที่มุมถนน

เธอยังคงยืนอยู่ตรงนั้นอีกครู่หนึ่ง มองตามทางที่ธีปจากไป ทั้งที่  
มองไม่เห็นแล้ว

"กลับมาไวๆ นะธิ..." เธอพึมพำกับสายลม

เธอไม่รู้เลยว่า... นั่นคือการโบกมือลาครั้งสุดท้าย

และเธอจะไม่มีโอกาสได้โบกมือต้อนรับเขากลับมา... อีกเลย

# ตอนที่ 3

คลื่นยักษ์... วันที่โลกเปลี่ยนไป

## คลื่นยักษ์... วันที่โลกเปลี่ยนไป

พัทลุง - เช้าวันที่ 26 ธันวาคม 2547

เช้าวันนั้นที่พัทลุง อากาศปลอดโปร่ง ท้องฟ้าสีครามสดใส รีตั้น แต่เช้าเพื่อไปติดต่อราชการที่ว่าการอำเภอเมืองพัทลุง เรื่องการ ย้ายทะเบียนบ้านและการเตรียมเอกสารสำหรับการรับโอนที่ดิน มรดกของพ่อ

"รีลูก ไปถึงอำเภอแล้วรีบจัดการนะลูก เดี่ยวเจ้าหน้าที่จะหยุด ยาวช่วงปีใหม่" ป้าจวน แม่ของรี ตะโกนมาจากในครัว

"ได้แม่" รีตอบพลางสวมเสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีขาว กางเกงสแล็คสี ดำ แต่งตัวเรียบร้อยสำหรับติดต่อราชการ

เขามองดูนาฬิกาข้อมือ เห็นว่าเป็นเวลาเกือบแปดโมงเช้าแล้ว จึงรีบออกจากบ้าน

ที่ว่าการอำเภอเมืองพัทลุง รีนั่งรอคิวติดต่อเรื่องเอกสารหลาย อย่าง ทั้งขอคัดสำเนาทะเบียนบ้าน ขอเปลี่ยนชื่อในทะเบียนบ้าน และปรึกษาเรื่องการโอนที่ดินมรดก

"น้องครับ เอกสารชุดนี้ต้องรอประมาณสองสามวันนะครับ"

เจ้าหน้าที่สาววัยกลางคนพูดพลางตรวจเอกสารของธี

"ไม่เป็นไรครับ ผมรอได้" ธีตอบ

ระหว่างนั่งรอ ธีหยิบโทรศัพท์มือถือรุ่นเก่าๆ ขึ้นมากดโทรหา  
ฝน

"ตุ๊ด... ตุ๊ด... ตุ๊ด..."

ไม่มีคนรับสาย

"แปลกจัง ปกติฝนรับสายตลอด" ธีพิมพ์

เขากดโทรใหม่อีกครั้ง แต่ก็ยังไม่มีคนรับ เขาคิดว่าเธอคงกำลัง  
ยุ่งอยู่กับงาน จึงไม่ได้ใส่ใจมากนัก

แต่แล้ว... เสียงวิทยุที่เปิดอยู่ในอำเภอก็เปลี่ยนบรรยากาศ  
ทั้งหมด

"ประกาศด่วน... เกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหวอย่างรุนแรงบริเวณ  
เกาะสุมาตรา ประเทศอินโดนีเซีย เมื่อเวลาประมาณ 07.58 น.

ส่งผลให้เกิดคลื่นสึนามิขนาดใหญ่เข้าถล่มพื้นที่ชายฝั่งทะเลอัน  
ดามันของประเทศไทย ในหลายจังหวัด ได้แก่ ภูเก็ต พังงา  
กระบี่ ระนอง ตรัง และสตูล..."

ธีชะงัก ตัวแข็งทื่อ สายตาจับจ้องทีวีทวย

"...รายงานเบื้องต้นพบผู้เสียชีวิตและสูญหายจำนวนมาก  
โดยเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวชายหาดที่มีนักท่องเที่ยวหนาแน่น..."

"ไม่... ไม่จริง" ธีพึมพำ มือสั่นเทา

เขารีบกดโทรหาฝนอีกครั้ง แต่ก็ไม่มีสัญญาณตอบรับ

"เป็นอะไรไปน้อง" เจ้าหน้าที่ถามเมื่อเห็นธีหน้าซีด

"ภูเก็ต... แฟนผมอยู่ภูเก็ต" ธีพูดเสียงสั่น "ผมต้องไปภูเก็ต  
เดี๋ยวนี้"

เขารีบวิ่งออกจากที่ว่าการอำเภอ ขึ้นรถตุ๊กตุ๊กกลับบ้าน เก็บข้าว  
ของไม่ทันเรียบร้อย ค่ำแล้วแต่กระเป๋าเงินและโทรศัพท์

"อี! ลูกจะไปไหน" ป้าจวนตกใจเมื่อเห็นลูกชายหน้าตื่น



"ฝน... ฝนอยู่ภูเกิด แม่... เกิดสินามิที่นั่น" ธีพุดน้ำตาคลอ "ผม  
ต้องไปหาเขา"

"ใจเย็นก่อนลูก ใจเย็น..." ป้าจวนจับไหล่ลูกชาย "เดี๋ยวแม่ไป  
ด้วย"

"ไม่ต้องแม่ ผมต้องไปคนเดียว เร็วที่สุด" ธีส่ายหน้า "แม่รออยู่  
บ้านนะ"

ธีวิ่งออกจากบ้าน ขึ้นรถประจำทางจากพัทลุงไปหาดใหญ่ แล้ว  
ต่อรถตู้ไปภูเกิด ตลอดทางเขาพยายามโทรหาฝน โทรหาป้าแดง  
โทรหาเพื่อนร่วมงาน แต่ไม่มีใครรับสายเลยแม้แต่คนเดียว

ข่าวในวิทยุรายงานความเสียหายอย่างต่อเนื่อง จำนวน  
ผู้เสียชีวิตเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ธีกำโทรศัพท์แน่น สวดมนต์ในใจ  
ขอให้ฝนปลอดภัย

---

ภูเกิด - เย็นวันเดียวกัน

ภาพที่ธีเห็นเมื่อไปถึงภูเกิด... เขาไม่มีวันลืมไปตลอดชีวิต

ถนนสายเลียบชายหาดถูกทำลายยับเยิน รถยนต์พลิกคว่ำอยู่  
เกลื่อนกลาด ซากปรักหักพังกระจัดกระจายไปทั่ว ต้นไม้หักโค่น  
เสาไฟฟ้าล้มระเนระนาด เสียงร้องไห้ของผู้คนดังมาจากทุก  
ทิศทาง

"ฝน... ฝนอยู่ไหน" ฮีตะโกนลั่นวิ่งไปตามถนน

เขารวิ่งไปที่ร้านครัวอันดา สิ่งที่พบคือ... ซากปรักหักพังของ  
ร้านอาหารที่เคยเป็นความทรงจำอันงดงาม โต๊ะเก้าอี้แตกหัก  
หลังคามุงจากปลิวหายไป กำแพงไม้พังทลาย

"ป่าแดง! ฝน! ใครก็ได้!" ฮีตะโกนเรียกด้วยเสียงที่สั่นเครือ

ไม่มีเสียงตอบรับ

เขาเดินไปตามซากปรักหักพัง ท่ามกลางกลิ่นน้ำทะเลและโคลน  
ความมืดเริ่มเข้าปกคลุมท้องฟ้า ฝนโปรยปรายลงมาเบาๆ รว  
กับท้องฟ้ากำลังร่ำไห้

ฮีเดินไปถึงบริเวณชายหาด มีเจ้าหน้าที่กู้ภัยและอาสาสมัคร  
กำลังทำงานกันอย่างหนัก มีร่างผู้เสียชีวิตวางเรียงราย มี  
ผู้บาดเจ็บร้องครวญคราง

"ฝน! ฝน!" ชีตะโกนสุดเสียง "กัญญารัตน์! อยู่ไหน!"

เขาริ่งไปตามชายหาด ถ้ามเจ้าหน้าที ถ้ามผู้รอดชีวิต แต่ไม่มีใครเห็นฝน

"ผู้หญิงผมยาว ใส่เสื้อสีขาว ทำงานที่ครัวอันดา มีใครเห็นบ้างไหมครับ" ธีถามอาสาสมัครคนหนึ่งด้วยน้ำเสียงอ่อนนออน

"ไม่เห็นครับ แต่นี่รายชื่อผู้รอดชีวิตที่เพิ่งอัปเดต ลองไปดูได้"อาสาสมัครชี้ไปที่เต็นท์พยาบาลชั่วคราว

ธีรีบวิ่งไปดูรายชื่อ ไล่อ่านทีละชื่อ... แต่ไม่พบชื่อ "กัญญารัตน์ ศรีบุญเรือง"

เขารู้สึกเหมือนโลกทั้งใบหยุดหมุน

ทันใดนั้นเอง สายตาของเขาก็ไปสะดุดกับวัตถุชิ้นหนึ่งที่วางอยู่บนโต๊ะสิ่งของเก็บตกได้...

สร้อยข้อมือถักด้วยด้ายสีน้ำเงินและขาว มีลูกปัดไม้เล็กๆประดับอยู่สองสามเม็ด

อีค่อยๆ หยิบสร้อยข้อมือเส้นนั้นขึ้นมาด้วยมือที่สั่นเทา น้ำตาที่กลั่นไว้ตลอดทั้งวันเริ่มไหลออกมา

"ฝน..." เสียงของเขาขาดหายไปในลำคอ

ไม่ใช่เส้นที่ฝนให้เขา... แต่เป็นเส้นที่เหมือนกันทุกประการ เพราะฝนทำไว้คู่หนึ่ง เส้นหนึ่งให้รี อีกเส้นหนึ่งเธอใส่เอง

รีกำสร้อยข้อมือแน่น ทรวดตัวลงนั่งกับพื้น ภาพความทรงจำมากมายหลังไหลเข้ามาในหัว รอยยิ้มของฝน เสียงหัวเราะของเธอ คำสัญญาที่ให้กับ... ทั้งหมดพังทลายลงตรงหน้า

"ทำไม... ทำไมไม่เป็นเรา..." รีพึมพำน้ำตานองหน้า "ทำไมต้องเป็นเธอ..."

เขาไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานแค่ไหน จนกระทั่งมีมือหนึ่งวางลงบนไหล่ของเขา

"น้อง... น้องเป็นญาติกับคนสูญหายเหรอ" เจ้าหน้าที่หญิงคนหนึ่งถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

รีพยักหน้าโดยไม่เงยหน้าขึ้น

"ได้ยวพี่พาไปลงทะเบียนคนสูญหายนะ แล้วก็พาไปตรวจดู  
รายชื่อผู้บาดเจ็บตามโรงพยาบาลด้วย เผื่อว่า..."

"ไม่ต้องครับ" ธีพูดเสียงแผ่ว "ผม... ผมหาเธอเอง"

เขาไม่ยอมแพ้... เขาจะตามหาฝนจนกว่าจะพบ

แต่ในใจลึกๆ ของเขารู้ดีว่า... โอกาสที่ฝนจะรอดชีวิตจากคลื่น  
ยักษ์ครั้งนี้ แทบจะเป็นศูนย์

---